

אור השבת

הדלקת נרות - 16:19

מוצאי שבת - 17:21

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

"והנה עיניכם רואות,
ועיני אחי בנימין..."

אמר להם יוסף
לאחים כשם שאין
בליבי כעס על
בנימין אחי,
שלא היה במכירתני,
כך אין בליבי
כעס עליכם.
"כי פי המדבר
אליכם"
כפי כן ליבי

- ר' אלעזר -

פרשת ויגש פותחת במאורעות הדרמטיים שהתחוללו בבית יעקב מימי מכירת יוסף לסיום מוצלח לעתיד טוב. בתחילת הפרשה אנו רואים באחים השבים בבושת פנים לבירה המצרית עם חששות וחרדה האופפת אותם נוכח המבוי הסתום שנקלעו אליו, וכאשר אנו מגיעים לסוף הפרשה, יושרו כבר כל ההדורים ומשפחת יעקב השסועה כבר עשרים ושתים שנה, התאחדה מחדש בשלווה ובביטחון במצרים הפורייה ככתוב: "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן, ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד".

הפרשה פותחת בפסוק: "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני". אמר יהודה ליוסף - בנוהג שבעולם, מי שלוקח עבד ומצא אותו גנב - מחזירו למוכר. וזה שנמצא גנב - אתה מבקש לקחתו לעבד?! (שחרי יוסף טען שבנימין גנב את הגביע ורצה שיישאר אצלו לעבד). אם לשרת אותך אתה מבקשו - אני יודע לשרת יותר ממנו. ואם למלחמה אתה מבקשו - אני יודע להילחם יותר ממנו! אמר לו יוסף - למזא אתה מרבה דברים? מסתכל אני שיש גדולים ממך עומדים כאן ואינם מדברים. ואין ראובן גדול ממך, ואין שמעון ולוי גדולים ממך ואינם מדברים! ואתה - למזא תרבה דברים! אמר לו יהודה - מכל אלו אין אחד מהם חושש בו (דואג מחזקת בנימין במצרים) אלא אני, שנאמר: "ואני אערבנו".

פסוקים אלו - מבליטים את מנהיגותו של יהודה, שעל שמו אנו קרואים - "יהודים", על כל אחד מאיתנו בימים אלו לחיות מנהיגים ולנסות להשפיע על הכלל ולהאיר באורה של תורתנו הקדושה למען עמי וביאת גואל צדק שיבוא מחרה. אמן.

את כל החפצים למיניהם. וכן יש חשש שבטעות יבוא לחלל שבת בחפצים אלו מחמת שישכח שהיום שבת.

בשינוי: איסור טלטול מוקצה הינו רק כאשר מטלטל את החפץ בידו, כיוון שכך דרך השימוש בחפץ, אבל אם מטלטלו בשינוי כגון שדוחפו במרפק, או נופח בפיו והמוקצה זו, מותר.

נגיעה: איסור מוקצה, הוא רק כאשר מטלטל [מזיז] את החפץ. אבל בנגיעה בלבד, שאינו מנענע את החפץ, מותר. ולכן מותר מן הדין לגעת בשבת בפטיש, אך לא להזיז אותו. אולם מוקצה עגול שבנגיעה בלבד הוא זז ממקומו, נאסר אפילו בנגיעה שהרי ודאי הוא יזז ממקומו.

ולכן מותר להישען על מכונית בשבת, כיוון שאינה זזה ממקומה. וכמובן בתנאי שברור לו שברכב זה אין מערכת אזעקה.

אין צריך לשומטו מידו: מוקצה שנמצא בידו של האדם, כל עוד שהמוקצה בידו מותר לו להמשיך ולאחוז בו ולהניחו במקום שירצה, ואינו צריך לסלקו מידו מיד. כגון: אם טלטל פטיש כדי לפצח בו פטיש אגוזים, אינו חייב לשמטו מידו מיד אלא רשאי לאחוז בו ולהניחו במקומו. וכן אם פיצח אגוזים ונשאר בידו הקליפות (שהם מוקצה), רשאי לאוחזם בידו עד שיגיע לפח ויזרקם לתוכו. ואפילו אם המוקצה הגיע לידו באיסור, דהיינו שעבר ולקח אותו, אינו חייב לשומטו מידו מיד אלא רשאי להניחו במקומו. ופשוט שאם הניח את המוקצה או שנשמט מידו ונפל, אינו רשאי להרימו שוב ולטלטלו.

מתוך
יציט יוסף

פינת ההלכה

הלכות מוקצה

ביאור לשון מוקצה: אסרו חכמים לטלטל (להזיז) חפצים מסוימים ממקום למקום בשבת. ואיסור זה נקרא "מוקצה", לשון הבדלה, הרחקה ודיחוי, שמורחק ודחוי החפץ משימושם של בני אדם בשבת.

טעמי האיסור: הטעם שאסרו חכמים מוקצה, משום שאחד משלושים ותשעה אבות מלאכות שאסרה התורה לעשותם בשבת, היא מלאכת "הוצאה מרשות לרשות", דהיינו במקום שאין עירוב, אסור להוציא חפץ מהבית שהוא רשות היחיד לרחוב שהוא רשות הרבים, או להיפך - מרשות הרבים לרשות היחיד. ואם יהיה מותר לטלטל כל חפץ, יש חשש גדול שאדם יטעה ויבוא להוציא את החפץ שבידו מרשות היחיד לרשות הרבים ויעבור על איסור תורה.

עוד טעם כתב הרמב"ם לאיסור מוקצה, כדי שהשבת לא תראה בעיני בני אדם כיום חול, על ידי שמטלטל

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסיעתא דשמיא בריבוי אהבת חינו, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~מִצְוַת חַיִּים~

שימוע פין מלך למלך

"ויגש אליו יהודה" - "כי הנה המלכים נועדו ועברו יזרדו".
"המלכים נועדו" - זה יהודה ויוסף. **"עברו יחדיו"** - זה נתמלא עברה על זה וזה נתמלא עברה על זה. **אנו רואים כאן עימות בין מלך למלך, בין אמת לאמת. ולבסוף - "אני יוסף העוד אבי חי"**.

"ויגש אליו יהודה" - יהודה בא כנגד יוסף בטענת אמת, שהבין שיוסף מחפש להעליל עליהם עלילה. (שהרי יוסף שאל את השבטים שאלות שאין דרך העולם לשאול, אלו חקירות שחוקרים אדם שרוצה לשדך את בנו). ולבסוף התברר הכל ויצאה האמת לאור: **"אני יוסף! העוד אבי חי"**.

כשבא אדם ונלחם על צדקתו, אזי יוצאת האמת המוחלטת לאור, ויש לעשות כן ולהיאבק על עמדתו וסברתו, שמתוך כך תיתכן האפשרות להתגלות האמת.

מסופר - כשנפטר ריש לקיש, היה ר' יוחנן מצטער עליו הרבה שלא מצא תלמיד ותיק כמותו. מי ילך וילמד עימו כדי שתתישב דעתו?! הציעו חכמים שילך ר' אלעזר בן פדת לפי שהוא חריף ובקי בלימודו. הלך וישב לפניו וכל דבר שהיה ר' יוחנן אומר, היה עונה לו **"תניא מסייע לך"** - היה מביא מקורות שמסייעים לו. אמר לו ר' יוחנן: **"אתה כמו בן לקיש? כשהייתי אומר דבר היה שואל אותי**

זכות הלימוד בעלון לרפואת;

הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנמה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, אורן בן אביגיל.

פינת האמונה

~מִצְוַת חַיִּים~

אני רוצה...

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו הכתוב: **"עץ חיים היא לחזיקים בה"**

נעסוק חיים בשאלה: **האם אני רוצה לחיות 'חיי תורה'?**

מה את רוצה באמת? מה אתה רוצה? האם אפשר לענות על השאלה הזאת בכנות? באמת? הרבה רצונות מתרוצצים לנו בפנים, איך נדע להבחין ביניהם? תמיד אומרים שהרצון האמיתי הוא לקיים את התורה כולה, אז איך זה שממש, אבל ממש לא בא לי לקום כל יום בבוקר לתפילה? ואיך זה שממש קשה להתגבר על עצמי ולא להסתכל בכל מיני דברים?

לכל אחד ואחת מאיתנו יש שם עמוק שנשמה, **חלק טהור וקדוש שקשור כולו לאלוקים**. החלק הזה מתמודד במלחמה קשה מאוד מול **היצר הרע** - הכוח שמושך אותנו להימשך אחרי הגוף ותענוגיו החושיים **מעבר למה שצריך**. התורה שנתן לנו ה' נשלחה מן המקום שממנו הגיעה הנשמה שלנו. התורה מדברת לנשמה, בשפה שלה.

עשרים וארבע קושיות, ואני הייתי מתרצם בעשרים וארבעה תירוצים, וממילא ההלכה הייתה מתרווחת, ואתה אומר לי **"תניא מסייע לך!?"** וכי בלא זה אין אני יודע שטוב אמרתי!! הלך ר' יוחנן קרע בגדיו ובכה ואמר **"איה אתה בן לקיש? איה אתה בן לקיש?"** והיה צועק כל כך עד שנעקרה דעתו ממנו. ביקשו חכמים רחמים עליו ונסתלק לגנזי מרומים.

ר' יוחנן לא צריך תנא מסייע, ר' יוחנן רוצה התנגדות, שתחייב אותו להוכיח צדקתו, וממילא כשאדם נלחם להוכיח צדקתו, וממילא כשאדם נלחם להוכיח צדקתו מתגלית האמת על בוריה **"ורווחא שמעתיה"**.

כשאיך התנגדות ועימות, כשאיך **"נתמלא זה על זה עברה"**, כשאיך **"ויגש"**, עדיין חסר בוודאות אם הדבר או הסברה הם אמת לאמיתה, לעומת זאת כשיש התנגדות ושי הכרח בהוכחה - יוצאת האמת ההחלטית לאור. וזאת הייה סיבת צערו ובכייתו של ר' יוחנן - עדיף למות מאשר לכאורה לחיות ללא אמת וודאית.

כעין זה מצינו במסכת תענית, **מסופר על חוני המעגל** שהיה ישן שבעים שנה; וכשקם ובא לבית המדרש לא הכירוהו ולא חלקו לו כבוד כיאה לדרגתו, נלחשה דעתו ביקש רחמים ומת, אמר רבא: **"או חברותא או מיתותא"**. הסביר **"המכתב מאליהו"** - חוני לא ביקש למות בשל חוסר הכבוד, אלא שלא מצא חבר ובר-פלוגתא במדרגתו, שהייתה חסרה לו העלייה הרוחנית ומיצוי האמת. ועל זה אמר רבא: **"או חברותא או מיתותא"**, שהחברותא החולק והמתנגד לו מעלהו בדרגתו הרוחנית שגורם לו להשיג אמת וודאית יותר.

זה שאמרנו **"ויגש" של יהודה הוא מה שהוביל אותו להתגלות האמת לכך שיוסף הודה ואמר "אני יוסף! העוד אבי חי?"**

זכות הלימוד בעלון להצלחת חוריה בת בת-שבע צבי

אז עש מה צ' הרע? דמיינו מה היה קורה אם כלל לא הייתה לנו משיכה לעולם הזה ולגוף... לא היינו אוכלים ולא היינו עוסקים בצרכים חיוניים לקיום העולם. נוסף על כך, קיום התורה לא הייתה משימה מסובכת, באופן טבעי היינו נמשכים אחריה. ליצר יש שתי מטרות מרכזיות: האחת - **שלא נזניח את עולם הגוף**, והשנייה - **שתהיה לנו בחירה חופשית**. המשיכה לגוף, אם מה שמכוון אותה הוא התורה, ובעצם - הנשמה, מקבלת את המקום המתאים לה. ההכוונה הזאת נעשית תוך כדי התמודדות לא פשוטה עם הנטיות הנמוכות שקיימות בתוכנו.

לאור עיקרון זה מובנים דברי הרמב"ם. הרמב"ם אומר שהכפייה על אדם מישראל לעשות מצווה איננה כפייה גמורה, משום שהימנעותו מקיום מצווה נבעה מכך שהיצר כפה על האדם לא לעשות אותה. **הכפייה לקיים את המצווה מפרקת את ההתנגדות החיצונית הזאת, ומסייעת לאדם להיזכר ברצון האמיתי שלו**. ממש כמו שלפעמים ברגעי מצוקה גם יהודי רחוק יכול לחזור פתאום לשורשים, לאמת שמסתתרת אצלו אי שם בפנים. העונג מקיום כל פרטי המצוות מגיע אחרי ההתגברות על ההנאה המיידית, ממש כמו שכדי ללמוד לנגן, גם מי שנולד עם כשרון טבעי לכך, צריך בהתחלה **להתגבר על הקושי** שיש באימונים בלתי פוסקים על תרגילים קבועים. אמנם זה קשה, אבל בסוף יש עונג אמיתי מהיכולת להביע את עצמנו בנגינה יפה ומדויקת.

שווה להתאמץ! 2022 חג האסתר נאמר לכולנו 2022 חג האסתר נאמר לכולנו...

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת

שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאח, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים, משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין, הדס בת אביבה.

בנושא: כיצד יוסף השתלט על מצרים?

עם ירידתם של בני ישראל למצרים, ובעקבות ברכתו של יעקב נפסק הרעב הגדול, למרות שחלפו רק שתיים מתוך שבע שנות הרעב. התורה חוזרת, לאחר תיאור קורות יוסף וכל משפחתו, ומתארת את שהתרחש במצרים בשנות הרעב.

כזכור, כל האזרחים מגיעים למחסני יוסף כדי לרכוש מזון. לאחר זמן נגמר כספם של האנשים ויוסף מוכר מזון תמורת עדרי צאן ובקר ושאר בעלי חיים. עם תום שנת הרעב הראשונה, לא נותר בידי העם כל רכוש, כי אם גופם ואדמתם. יעקב מלאים את כל אדמת מצריים תמורת המזון שבמחסניו ויוזם פיצור אוכלוסין כדי שלא יישאר זכר בעלות האנשים על אדמתם. בפעולה הזאת יוסף גם מנע את חרפת הזרות של משפחתו.

בתום השנה השנייה, כאשר מתחילה האדמה להצמיח בברכתו של יעקב, נותן יוסף זרע לכל נתיני הממלכה, ומגיע איתם להסכם שחמישית מהתבואה תועבר כמס לאוצר המלך.

כך העשיר יוסף את אוצר המלוכה בצורה חסרת תקדים, ואף זכה לתודות ותשבחות מהעם שקיבל יחס הוגן ויכולת לשקם את הכלכלה האישית.

עלינו לזכור!! סוד ההצלחה של יוסף הוא האמונה והביטחון בה', גם בהימצאו בבית האסורים וגם כשהיה בארץ מצריים תקופה ניכרת מחייו ואף התחתן שם והוליד את שני בניו, אמונתו בה' הייתה תמיד נר לרגליו ועליו נאמר: "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדוניו המצרי..."

שבת שלום!!

בפינה זו נציג את עיקרי ההלכות כפי שמוצגות בספר "ניצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה"חפץ חיים". בסעיף דשמיא, השבת נמשך בלימוד פרק רביעי, יה"ר שנזכה להתרחק מלשון הרע וע"י חיי חברה תקינים נזכה לאהבת חנם וביאת גואל צדק. אמן.

הלכות לשון הרע, פרק רביעי, סעיף כ"א

תשובה על לשון הרע שעשויה לגרום נזק בעתיד: יש ואדם מדבר לשון הרע על הזולת ודבריו אינם גורמים נזק, אבל יתכן כי בעתיד יגרם לו צער או נזק כלשהו מדברי הגנאי- גם על לשון הרע כזה חובה לעשות תשובה. אולם ה"חפץ חיים" מסתפק אם הוא חייב גם לבקש מחילה מחברו כבר עתה, עוד בטרם גרמו דבריו נזק או צער. לכן מציע ה"חפץ חיים", שאם ברצונו לתקן את אשר עיוות, ינסה להסביר לשומעים כי הדברים שסיפר להם על חברו היו מוטעים, ויתרץ את טעותו בכל מיני אמתלאות עד שיוציא מליבם את דברי הגנאי הקודמים. אם יעשה כך, הוא ימנע צער או נזק בעלולים להיגרם בעתיד מחמת דבריו הראשונים, וגם יתקן את חטאו אשר חטא.

הלכות לשון הרע, פרק רביעי, סעיף כ"א

מניעת המחלה היא הרפואה הטובה ביותר: העובדה כי כדי לכפר על חטאו חייב המדבר לשון הרע לגשת אל האיש שבגנותו דיבר ולבקש ממנו מחילה, דיה להביא לכך שאנשים יזהרו וירסנו עצמם מלדבר לשון הרע. בדרך כלל אדם מתבייש לגלות לחברו כי דבר בגנותו, והוא זקוק למאמץ נפשי רב כדי לעשות זאת, בפרט כאשר במקרים רבים לולא הודאתו, אין חברו יודע כלל כי הוא דבר בגנותו ופגע בכבודו. אולם ישנו גורם מכריע יותר שבגללו חשוב מאוד להיזהר מדיבור לשון הרע. במקרים רבים כמעט בלתי אפשרי לעשות תשובה על חטא זה. מי שמורגל בלשון הרע אינו מסוגל לזכור את כל אותם האנשים שדיבר בגנותם ופגע בהם, ואין הוא יכול לבקש מהם מחילה. נוסף לכך, הוא עשוי לעיתים קרובות לדבר אודות פגמי משפחה, דבר שאין לו מחילה, משום שהשפעת הדברים יכולה להזיק לדורי דורות ובלתי אפשרי לבקש סליחה על כך. **על כן, הימנע מלדבר לשון הרע פן תגרום לו- מעוות אשר לא יוכל לתקון..."**

תשובות...

1. א. רבקה אמרה לאליעזר: שנה אדוני כדי לפניך.
- ב. יעקב קרא לעשו 8 פעמים אדוני.
2. א. יוסף. ב. בנימין.
3. "ויתאפק המן" (במגילת אסתר).
4. א. אל תתעסקו בדבר הלכה. ב. אל תפסעו פסיעה גסה. ג. אל תריבו ותתווכחו בדרך על המחירה.
5. א. "ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו". ב. בנימין: "ויותר הוא לבדו לאמו".
6. יוסף נמשל יוסף לשור ("בכור שורו הדר לו") ואילו יהודה נמשל לאריה ("גור אריה יהודה).
7. א. יוסף: "וישימיני א' לחושל". ב. אליעזר: "עבדו החושל בכל אשר לו".
8. בני בנימין (חלק ח-10 בנים שהיו לו)

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא מלומ

1. "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוניי מי עוד בתורה השתמש במילה אדוניי
2. לחי ניתנו הכינויים הבאים: א. בן זקונים? ב. ילד זקונים?
3. "ולא יכול יוסף להתאפק". על מי בתנ"ך נאמר שהתאפק?
4. ציין 3 פירושים לפסוק: "אל תרגזו בדרך!"
5. על שניים בתורה נאמר: "ויותר לבדו". מי הם?
6. לפי חז"ל המפגש בין יהודה ליוסף מתואר בביטוי "שור וארי מתנגחים" מדוע נבחרו סימולים אלו?
7. שני אישיים קיבלו בספר בראשית את התואר "חושל". מי הם?
8. שמנו "חופים וחופים". מי אנחנו?

בכפר פיענא: לאחר שבועות רבים של נדודים הגיעה השיירה לכפר פיענא שהיה כפר גדול יחסית. רוב הגברים בכפר גויסו למאמצי המלחמה ובני הכפר הנותרים שמחו לארח את הרבי והחסידים והעניקו להם אכסניות ללון ועצים להסקה חנים אין כסף.

מיד כשהתיישב בכפר החל רבי שניאור זלמן לדאוג למצב היהודים שהתגוררו בערים שנהרסו כליל בקרבות. הוא שלח שלוש משלחות לערים שונות ברחבי רוסיה כדי למצוא דוור, מימון ומקור פרנסה מתאים לפליטים היהודים, והוא עצמו נותר להתגורר בכפר.

טלטולי הדרכים נתנו את אותותם ורבי שניאור זלמן נפל למשכב. מחלתו ארכה חמישה ימים ובמוצאי שבת כ"ד בטבת תקע"ג (1812), הסתלק הרבי לבית עולמו ונקבר בעיר האדיץ'.

וכן היה, שתיכף אחר ראש-השנה נפטרה בת האדמו"ר, ואדמו"ר נגאל ממות לחיים. אבל אדמו"ר אמר: לא לכך הייתה כוונתי ב"פדיון נפש", ששלחתי, כי זה הייתי יכול לפעל גם בעצמי...

ומאז לקח אדמו"ר הזקן את נכדו, בן בתו, אליו לביתו, וגדלו ואמנו והשגיח עליו כעל אחד מבניו ועוד יותר, וכל אשר שאל מאתו לא מנע הטוב ממנו, עד שנתגדל אצלו באופן היותר נעלה, ונעשה בהמשך הזמן לרבן של ישראל, הלוא הוא האדמו"ר בעל ה"צמח-צדק" ז"ל.

החסידים שהיו רואים את גודל החביבות מאדמו"ר הזקן לנכדו זה, היו מתפלאים מאד, ואמר להם אדמו"ר: הלוא בתנאי זה הייתה לאמו מסירות-נפש עבורי!

זכותו תגן עלינו אמן.

לוי"ז שיעורים בכפר ביל"ו ב':

- יום ב': שיעור בישניות** - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
- יום ג': שיעור בספר התניא** - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- יום ה': שיעור פרשת שבוע** - שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- שבת קודש: שיעור רש"י** - כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי"ז תפילות בשבת:

- מנחה ערב שבת:** 16:20
- שחרית:** 9:00
- מנחה:** 16:00
- סעודה שלישית:** 16:20
- ערבית מוצ"ש:** 17:15

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
בטל: 050-3503025

רבי שניאור זלמן מלאדי נולד בי"ח באלול התק"ה (1745) ונפטר בכ"ד בטבת התקע"ד (1812). בעל הכינויים: "האדמו"ר הזקן", "הרב", "בעל התניא והשו"ע", ייסד את תנועת חסידות חב"ד והיה האדמו"ר הראשון בשושלת זו, עמד בראש התנועה משנת התקל"ב (1772) ועל לפטירתו.

ימי האחרונים של רבי שניאור זלמן מלאדי, "האדמו"ר הזקן"

זמן קצר לפני פטירתו של רבי שניאור זלמן מלאדי מייסד חסידות חב"ד, פלש הצבא הצרפתי לרוסיה. מלחמת רוסיה-צרפת השתוללה בכל עזה, ובקרב היהודים שהתגוררו ברוסיה שררו חילוקי דעות: מי יהיה טוב יותר ליהודים?

למרות שנפוליאון הביא עמו לכאורה בשורה של שוויון זכויות, סבר רבי שניאור זלמן שניצחונו של נפוליאון עלול להביא סכנה רוחנית איומה של התבוללות העם. לפיכך הוא תמך בניצחונו של הצבא הרוסי, ואף גייס את בחיר תלמידיו לסייע במאמצי הקרב.

רבי משה מייזליש היה חסיד מובהק של רבי שניאור זלמן ששלט בשפות רבות: גרמנית, רוסית, פולנית וצרפתית. כאשר הכוחות הצרפתיים התקדמו בעומק רוסיה, הם לא היססו להשתמש בשירותי התרגום המובחרים שהציע להם רבי משה. את המידע היקר מפז שהשיג רבי משה בשהותו הממושכת בחיל הפיקוד הוא מיהר להעביר לצבא רוסיה ובין היתר הציל ארסנל עצום של נשק רוסי בוילנא אותו ביקשו הצרפתים להשמיד בהפתעה.

משימת הריגול של רבי משה כמעט וירדה לטמיון כשבאחד הפעמים נכנס נפוליאון בכבודו ובעצמו לחיל הפיקוד כשהוא כועס ונרגש. "מי זה?! הוא קרא כשהוא מצביע על רבי משה, ומיד קרא לעברו "אתה מרגל רוסי!" תוך שהוא מצמיד את כף ידו לליבו כדי לבדוק האם הוא מתרגש.

"תורת החסידות המלמדת את האדם להשליט את המוח על הלב עמדה ליי" סיפר לימים רבי משה, "לבי המשך לפעול כרגיל ובקול רגוע השבתי לו שמפקדיו מינו אותי בשל שליטתי בשפות רבות."

רבי שניאור זלמן עזב את עירו: עם התקדמות כוחות צרפת החליט רבי שניאור זלמן לברוח מעירו ליאדי. שיירה ארוכה של עגלות שכללה את הרבי, בני משפחתו וחסידים רבים עזבה את העיר בערב ראש חודש אלול תקע"ב (1812). צבא רוסיה, שהיה אסיר תודה לרבי שניאור זלמן על תמיכתו במאמצי המלחמה, שלח ליווי צבאי לשיירת הרבי והחסידים. בכל פעם שהשיירה הגיעה לפרשת דרכים היה רבי שניאור זלמן מורה להיכן לפנות. נכדו, הרב נחום, ישב יחד עמו והעביר את הוראותיו אל העגלונים. באחד הצמתים התבלבל הרב נחום והורה לעגלונים לנסוע לכיוון ההפוך מזה שהורה רבי שניאור זלמן, וכשסביו הבחין בכך נאנח עמוקות ואמר: "טוב כאשר הנכד הולך בדרך סביו; אך כשהסבא נאלץ ללכת בעקבות נכדו..."

"עין זיויים היא למוזיקאים בזה- ותומכיה מאושר"

ואלה יצמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, ממדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמיתי בן שלום.